

Dievčatá sa dobre najedli, poutierali si ústa obrúskami a Pyžaminka povedala:

„Teraz pozor! Niečo ti ukážem. Môžeš mi požičať to svoje pero?“

Minka vytiahla ligotavé kavčie brko z palčiaka a zbadala, že sa dá použiť aj na písanie. Podala ho Pyžaminke. Tá odtrhla kúsok obrúska, niečo naň napísala a vyhodila papierik do vzduchu. V okamihu z neho bol belások a na krídlach mal nápis: *VITAJ U NÁS!* Zatrepotal sa nad stolom a odletel smerom k lúke.

Minka si vrtko zobrala brko späť, odtrhla kúsok zo svojho obrúska a čosi naň načarbala. Len čo papier vyhodila do vzduchu, aj z neho bol motýľ s nápisom na krídlach: *AHOJ! KUKU!*

A Pyžaminka vyrobila beláska s informáciou: $3 + 3 = 9$

Na to Minka: *TAK TO ZRÁTAL MEDVEĎ!*

A Pyžaminka: *POZOR! TU SA PASÚ SLONY!*

A Minka: *NEKŔMTE DRAVÚ ZVER ČOKOLÁDOU!*

A Pyžaminka: *NEPLAŠTE SPEVAVÉ JATERNICE!*

A Minka: *KÚPTE SI, KÚPTE BRADAVICE!*

A Pyžaminka: *S ORECHOVOU PLNKOU!*

A Minka: *ZA KORUNU!*

A Pyžaminka: *SÚ PLNÉ VITAMÍNOV!*

A Minka: *NEOLUTUJETE!*

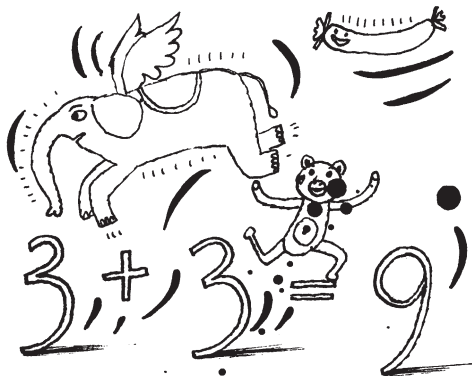
Poriadne sa pritom nasmiali, najmä keď si predstavili, že tadiaľ niekto pôjde a bude všetky tie hlášky čítať. Boli by sa mohli takto hrať donekonečna. No obrúsky boli konečné a okolo stola už víril celý roj beláskov.

„To by ma zaujímalo,“ dumala Minka, „či z nich budú húsenice. A či budú mať na sebe naše nápisy.“

„A kapustné hlavy v okolí budú samá reklama, že sa z nich ľudia zmyšia.“

„Teda, Pyžaminka! Ty si ale číslo!“

„Veď aj ty si číslo!“

Pozreli sa na seba a jednohlasne zarecitovali:

*„Ty si tri, ja som tri,
a spolu sme deväť!“*

A pretože sa im to veršovanie zapáčilo, od radosti zatlieskali. Potom sa ešte napili limonády a dojedli oplátky.

„Zoberieš si ešte koláčik? Zmrzlinu?“

„Už nie.“

„Ďakujeme, viac si neprosíme,“ povedala Pyžaminka a stolček na svojich kozích nôžkach zase odkráčal do húštiny za vrbou.

Minka si vydýchla. Vzduch voňal bylinami, slnko hrialo, strnádky švitorili.

„Ako je nám dobre!“

„A to ešte nevieš, čo nás čaká!“

„Čo?“

„Mám pre teba prekvapenie.“

„Prekvapenie?“

„Aspoň si myslím, že budeš prekvapená. Dostali sme pozvánky na nočnú slávnosť v záhrade.“

„Slávnosť! Nočnú! No teda!“

„Ale má to háčik.“

„Aký?“

„Vstup je len so zelenými nechtami. To je smola.“

„Teraz budeš prekvapená ty! Viem, ako si poradíme,“ povedala Minka tajuplne. Zašmátrala vo svojej pompadúrke a vytiahla – smaragdovozelenú fixku.

„Ty si úžasná,“ vydýchla Pyžaminka.

„Ja som vedela, že sa mi raz zide!“

„A je to. Ešte si zapletieme zopár kvietkov do vlasov, aby sme boli slávnostne krásne.“

Rozbehli sa pozdĺž potoka a ani nezbadali, že vbehli do druhej kapitoly.